

Иля Варшавски
Сюжет за роман

Бях истински щастлив. Само който е прекарал дълга и тежка болест и най-сетне се е почувствувал напълно здрав, навярно ще разбере състоянието ми. Всичко ме радваше – че не ме пенсионираха по инвалидност, а ми предоставиха от службата дълга отпуска да завърша дисертацията си, която бях започнал да пиша, преди да се разболея, и че ме очакваше почивка в санаториум, избавяща ме от необходимостта да мисля сега за дисертацията си, и комфортът на спалното купе, това че спътникът ми се оказа симпатичен младеж, а не някаква си капризна жена. Отгоре на всичко ме изпращаше очарователното създание, което горещо и искрено обичах. Бях поласкан, че такава красавица като нея не обръща никакво внимание на възхитените погледи на пътниците, държи ме за ръката като момиченце, страхуващо се да не загуби баща си в тълпата.

– За далеч ли пътувате? – обърна се тя към моя спътник.

– До Кисловодск.

– Така ли? Значи, ще бъдете заедно до края. – Тя пусна в ход усмивката си, на която не можеше да устои нито един мъж. – Тогава имам към вас една молба: грижете се за моя... мъж. – За първи път, откакто бяхме близки с нея, тя употреби тази дума и ме поразиха как простичко и естествено го каза. – Той още не се е съвзел напълно от болестта – добави тя.

– Не се безпокойте! – Моят спътник също се усмихна: – Аз съм почти лекар.

– Какво значи „почти“?

– Значи, че не съм нито Хипократ, нито Авицена.

– Студент навярно?

– Нещо подобно... Вечният студент с диплома на лекар.

Той излезе в коридора и деликатно притвори след себе си вратата, за да не ни смуцава.

– Вероятно някакъв аспирант – прошепна ми тя.

Обичам да тръгвам на път денем. Обичам постепенно да навлизам в ритъма на движението, да разучавам спътниците си, да подреждам, без да бързам, вещите си в купето.

Всичко беше от хубаво по-хубаво, при това повтарям, бях напълно щастлив, но кой знае защо бях обзет от някакво странно безпокойство и възбуда. Съзнавах, че е глупаво, но не можех да се овладеея. Ту скачах и излизах в коридора, ту се връщах в купето и почвах да пренареждам нещата си в куфара, ту хващах нещо да чета, но след минута оставях списанието и пак излизах в коридора.

Не знам защо, но много хора, когато пътуват, са готови да открият

на първия срещнат съкровения си тайни. Може би това е атавистично чувство, запазило се още от ония времена, когато всяко пътуване е криело опасности и всеки спътник е бил другар и съратник, а може просто да се дължи на потребността, която изпитва всеки човек, да излее пред някого душата си и в такъв случай най-подходящ е случайният познат, защото с него ти едва ли повече ще се видиш.

Между другото дойде време за обед и спътникът ми предложи да отидем във вагон-ресторанта.

И тогава, докато обядвахме, нещо сякаш отприщи езика ми. Отдавна се бяхме нахранили, сервитьорът демонстративно бе сменил покривката на масата, а аз все продължавах да говоря.

Събеседникът ми се оказа идеален слушател. Всичко в него – недоделаната му момчешка фигура, зеленикавите очи с изрусени от слънцето мигли и дори ръцете, удивително изразителните ръце с тънки дълги пръсти – бяха сякаш олицетворение на напрегнато внимание.

Разправих му, общо взето, всичко, над което бях умувал дълго през безсънните си нощи. Как, когато станах на тридесет и пет, почувствувах отвращение към професията си и разбрах, че истинското ми призвание е да бъда писател, за неудачните си опити да напиша нещо, за новите си замисли и че почивката ми в санаториума е решаваща. Или ще напиша замислената повест, или завинаги ще се откажа от всякакви по-нататъшни опити. Разказах му дори сюжета на повестта. Непонятно какво така изведнъж ме прихвана. Това беше моя тайна, която не смеех да поверя дори на любимата жена. Измъчвах ме твърде много съмнения, за да я посвещавам в планове си. Впрочем не е точно така. Съмнявах се само в едно: не знаех имам ли талант, и щеше да ми бъде много срамно, ако паднех в очите ѝ. Ако ме постигнеше разочарование, исках сам да го изживея. Между другото и това му разправих.

Когато изприказвах всичко, ние се върнахме в купето. И тогава в мен настъпи реакцията. Досрамя ме от моята бърбривост, обидно ми беше, че на съвършено чужд човек бях поверил мислите си, неоформили се напълно дори в съзнанието ми, и че навярно ще ме вземе за глупав самохвалко.

Той забеляза състоянието ми и запита:

– Съжالياват, че ми разправихте всичко това, нали?

– Разбира се! – мрачно отвърнах аз. – Разбърбах се като хлапак! Изглежда, тази черта ми е присъща. Не помня кой е казал, че писател може да бъде всеки, ако не го спъваше недостигът от думи или, обратно, тяхното изобилие. Боя се, че многословието е моят основен порок.

Сюжетите ми за къси разкази не са кой знае колко сложни, а седна ли да пиша, така се уплитам в несъществените подробности, че всичко се превръща в лепкава дъвка от думи. Ето и сега...

Той извади от джоба си някаква кутийка.

– Обещах на жена ви... С една дума, вземете от тези таблетки. Точно това ви е нужно в случая.

Само това липсваше!

Явно гримасата ми е била достатъчно изразителна.

– Прав сте – каза той, като прибра кутийката. – Цялата фармакопея е нож с две остриета. Особено транквилизаторите, макар че понякога сам прибягвам до тях. В това отношение народните средства са къде-къде по-добри. Изпитани от векове. Ей сега ще опитаме едно от тях! – Той отвори куфара си и измъкна бутилка коняк. – Арменски, от най-висше качество! Чакайте, ще взема чаши от обслужващата вагона.

Никак не приличаше на лекарите, с които бях имал работа, особено когато се върна с тържествен вид, носейки две чаши.

– Ето! – Той ми сипа съвсем малко, а на себе си наля половин чаша. – Стоплете го най-напред с дланите си. Специалистите го наричат „да съживиш питието“. Сега опитайте!

Отпих и приятна топлина плъзна по хранопровода към стомаха ми. Отдавна не бях пил коняк!

– Странно! – казах аз. – Ако знаете какви наставления трябваше да изслушам по този повод. „Нито капка алкохол“ – повтаряха всички в един глас, когато ме изписваха от болницата...

– Глупости! – Той небрежно махна с ръка. – В медицината има много формални табу. Алкохолизмът е социално зло. Злоупотребата с алкохол дава тежки последици, за някои е дори повод да ги обявят изобщо извън закона. А в други случаи е незаменим. Ето пийнахте и всичко ви мина. Нали?

Видът му беше толкова сериозен, че неволно се разсмях:

– Вярно! Но какво ще стане после?

– А аз няма да ви дам повече, така че после нищо няма да има.

Той с видимо удоволствие отпи голяма глътка.

– Всичко е толкова относително – продължи той, като разглеждаше питието на светлината. – Един не спи от кафето, а на друг му помага да заспи. Хитро нещо е човешкият мозък. Вечна борба между възбуда и задръжка. Кора и подкорие. Във всеки отделен случай трябва да знаеш на кое с какво да въздействуваш. Във вашето състояние например алкохолът успокоява. Не е ли така?

- Така е. Но как се досетихте?
- Е, иначе бих бил лош психиатър.
- Ах, вие сте психиатър?
- Отчасти.

Нали бях загубил навик да пия, главата ми леко се замая. Вагонът приятно ме полюшваше и от всичко това чувствавах удивително успокоение.

– Какво значи „отчасти“? – лениво запитах аз. – Одеве казахте, че сте почти лекар, сега отчасти психиатър. А по-точно?

- По-точно психофизиолог.
- Това пък какво е?

– С две думи е трудно да се обясни, а да навлизаме в подробностите едва ли има смисъл. Ще се огранича с един примитивен пример. Ето вие сега пийнахте глътка коняк и психическото ви състояние някак се промени. Вярно ли е?

– Вярно.

– Това е изкуствено предизвикана промяна. Но в човешкия организъм има вътрешни фактори, въздействащи върху психиката, например хормоните. Действието на хормоните се управлява от вегетативната нервна система. Съществуват много преки и обратни връзки между мозъка и целия организъм. Всичко това трябва да се разглежда като едно единно цяло. С една дума, психофизиологията е наука, изучаваща какво влияние оказва състоянието на организма върху психиката и психиката върху организма.

– Например изразът „жлъчен човек“ – казах аз, – изглежда, не е случаен? Вероятно, когато се разлива жлъчката...

– Разбира се! Макар че всичко е много по-сложно. Понякога е трудно да отделиш причината от следствието. Онова, което е прието да смятаме за следствие, често се оказва причина, и обратно. Това е още неизследвана напълно и много интересна област.

Той пак отпи глътка и се замисли.

Погледнах през прозореца. По всичко личеше, че пътуваме на юг. Вместо рядка гора с тук-там още сняг се зеленееха поля. И земята, и небето, и слънцето вече бяха някак други.

– Аз бих могъл да ви помогна – неочаквано каза спътникът ми. – Имам интересен сюжет за роман. Събитията, които може да вложите в основата му, са станали в действителност. Не са измислени, макар че някои неща изглеждат просто фантастични. Искате ли да ви го разкажа?

– Разбира се! – отвърнах аз. – С удоволствие ще го чуя, въпреки че,

да си кажа право, не съм уверен дали ще успее дори от най-хубавия сюжет да...

– Това си е вече ваша работа – прекъсна ме той. – Трябва само да ви предупредя, че лекарската етика ме задължава да премълча някои неща. По-специално имената. Ще трябва сам да ги измислите, а останалото... Впрочем слушайте.

Цялата история започва в клиниката на известен учен. Ще го наричаме просто професора. Ще се наложи да му измислите някаква характеристика. Само ви моля, не правете от него сладникав герой, нито маниак от фантастичен роман. Характерът му е много сложен и противоречив. Великолепен хирург. Учен с много широки интереси. Едновременно с това човек болезнено честолюбив и упорит, и който си знае цената. Внимателен и отзивчив към болните, но често неоправдано груб с подчинените си. Ако искате, можете да му измислите още някакви качества, това не е съществено.

Можете също така да си запишете, че неговите изследвания върху преодоляването на бариерата на биологичната несъвместимост на тъканите при трансплантация на органи изведоха клиниката, която той ръководи, на съвсем нов и много перспективен път.

По-нататък трябва да получите представа за отделението по трансплантация в тази клиника. От вас не се изискват специални технически познания, а по-скоро да почувствувате атмосферата, която цари там. Постоянно напрегнато очакване. Големият лекарски колектив с най-разнообразни специалности е винаги в състояние на пълна готовност. Никой не знае кога какво ще се случи. Може след час, а може след месец. Само не мислете, че безделничат. Паралелно те вършат и голяма изследователска работа в лабораторията. Всеки опит ражда нови планове, надежди и, разбира се, разочарования.

Преодолявайки всички препятствия, професорът върви към поставената цел – трансплантация на мозък. Извършени са вече десетки опити върху плъхове и кучета. Но не всичко става така бързо, както може да ни се стори. Минават години. Най-после – решаващият експеримент. Маймунката с присаден мозък е жива и здрава. Възниква въпросът: а по-нататък? Науката не се спира на половината път. Ще бъде ли извършена такава операция и на човек? Навярно знаете резервираното отношение към трансплантацията изобщо, а в случая става дума вече за експеримент, свързан с нови морални и етични проблеми. Професорът атакува една след друга всички инстанции, но никой не казва нито „да“, нито „не“. Всички гледат под някакъв благовиден предлог да се

измъкнат и да не решат въпроса. С една дума, няма нито формална забрана, нито официално разрешение.

Между другото времето си върви, клиниката успешно прави присаждания на бъбреци, на сърца и на бели дробове, продължава и работата в лабораторията над главната тема, но въпросът със следващата крачка е все така неизяснен.

Това е, така да се каже, прелюдията.

И ето веднъж „Бърза помощ“ почти едновременно докарва двама души. Двамата са в безсъзнание и с двамата нещастieto е станало на улицата. Първият няма никакви документи в себе си. Не са известни нито възрастта му, нито името, нито адресът, нито професията. Диагнозата: обширен инфаркт на белите дробове. Положение практически безнадеждно. Вторият – преподавател във висше учебно заведение, тридесет и три годишен, ерген – е жертва на нещастен случай. Открита травма на черепа със засягане на мозъка и дълбок кръвоизлив. Също няма да го бъде. Засегнати са участъци, отговарящи за жизнено важни функции. Двамата лежат на реанимационните маси, два живи трупа, в които с изкуствено кръвообращение и дишане поддържат някакво подобие на живот. Обаче ако вторият е безусловно кандидат за моргата, за първия все пак има някаква надежда да бъде спасен. Пресаждане на белите дробове от втория. Такова решение взима професорът.

Всичко е готово за операцията, но не могат да започнат. Нямате представа с какви ограничения е свързан в тези случаи лекарят.

Първо, за такава операция е нужно съгласието на болния или на близките му и, разбира се, съгласието на близките на донора.

Второ, органите, които трябва да бъдат присадени, може да се вземат само от мъртъв човек и докато в тялото на донора мъждука някакво подобие на живот, лекарят е длъжен да взема всички мерки, за да го поддържа. А през това време другият може да умре.

Трето... Впрочем какво ти там „трето“! Може безкрай да изреждаме проблемите, с които се сблъсква през това време хирургът, но най-гнусната от тях е напрегнатото очакване кога ще настъпи смъртта на болния. Спира сърцето, клинична смърт, високочестотни електрошокове в областта на миокарда, отново едва забележими пулсации, пак спира сърцето, този път шоките не помагат. Остава последното средство: отваряне на гръдния кош и масаж на сърцето. Последната мярка дава резултати, макар да е съвършено ясно, че няма да е за дълго. Но тогава се изяснява една подробност, която всичко проваля. Вторият има туберкулозни каверни в белите си дробове.

Има случаи, когато хората дори и не подозират, че са болни от туберкулоза. Организмът им си е изработил някакви средства, за да поддържа болестта в равновесие, така че тя не прогресира. Но нито един лекар не би се решил да присади поразен от туберкулоза орган на друг човек.

С една дума, хирургът може да си свали ръкавиците и двата трупа да бъдат отнесени в моргата.

Аз ненапрасно ви обърнах внимание върху особеностите в характера на този... професор. Иначе не бихте разбрали това, което става понататък.

Мигновено се взема друго решение: на втория да се направи присаждане на мозък. При това, забележете, без да се спазват формалностите. Няма време да се звъни в Москва и да се иска разрешение. Право да си кажа, не съм уверен, че са били спазени и останалите формалности, за които ви споменах.

– На какво е разчитал? – запитах аз.

– Трудно е да се каже. Преди всичко, разбира се, на успех. Такъв род хора, когато ги обземе някаква идея, просто с нищо не желаят да се съобразяват, дори и с възможността да не успеят. В такива работи винаги някой трябва да бъде пръв и да поеме върху себе си целия риск. Освен това, изглежда, той съвсем справедливо е решил: по-добре един труп, отколкото два. А всъщност струва ми се, че той едва ли е разсъждавал, а е действувал по-скоро импулсивно. Понякога няма почти никакво време за разсъждения.

Не е нужно да описвате самата операция. Тя е извънредно сложна, извършва се на няколко етапа и за непосветения читател едва ли ще представлява интерес. Пък и вие навярно ще се уплетете в излишни подробности. За писателя са много по-важни психологическите сблъсъци, а в случая ги има, колкото щещ!

И така операцията е извършена. На другата сутрин жената на донора открива следите му чрез служба „справки“ на „Бърза помощ“ и пристига в моргата. Казват ѝ, че е умрял от инфаркт на белите дробове, което отговаря и на действителността. За останалите подробности нищо не ѝ казват. Това би било за нея прекалено силен удар. Оказва се, че тя е журналист, двадесет и пет годишна. Женени били само от една година и много се обичали. Повярвайте ми, че най-трудното в лекарската професия е да разговаряш с близките на починал пациент. Дори и да е направил всичко, което е било по силите му, все едно, у лекаря винаги остава някакво чувство за вина. Затова да простим на професора, че не се е

решил лично да поговори с нея, а е изпратил асистента си. И най-смелите хора понякога проявяват малодушие. Освен това не бива да забравяме, че има още едно лице, вторият, за него професорът носи отговорност не само пред обществото, но и пред собствената си съвест. Както виждате, поводи за безпокойствие има предостатъчно.

Какво всъщност е известно от предишните опити? Че животните с присаден мозък сравнително бързо възстановяват двигателните си функции, чувството за равновесие, че по-голяма част от условните рефлексии, придобито от донора, изчезват след присаждането, но се възстановяват по-бързо в сравнение с придобиването на нови от екземплярите в контролните групи, че особите с присаден мозък са напълно жизнеспособни. И това май е всичко. А то съвсем не е достатъчно, за да се правят прогнози относно поведението на човека след такава операция. В случая има твърде много фактори, които не могат да бъдат проверени на животни. Какво остава в паметта, а какво напълно се изтрива? Кое за дълго, а може би и завинаги се изтласква в подсъзнанието? Най-сетне речта. Нали тя също е резултат от възпитанието, обучението, културата. Ами характерът? Вече ви казах, че не може да разглеждаме дейността на мозъка откъснато от организма като цяло. Връзките на взаимодействие са неизброимо много, повечето от които са все още загадка. С една дума, не бива да смятаме, че човекът с присаден мозък е някаква симбиоза на нечия индивидуалност с друго тяло. Той е съвършено нов индивид. Както виждате, съмненията са повече от увереността.

Но тъй или иначе операцията е извършена. Човекът в леглото диша, реагира на светлината, приема течна храна, червата, бъбреците му работят и... нищо повече. Минават седмици, месеци, учат го да ходи. Научава дори няколко думи. Какво ще стане по-нататък? Надяват се на времето. Минава време. Той вече, макар и трудно, разговаря. Учи се да чете. Не помни миналото си. Минава година. Той свободно разговаря, чете, пише. Вече проявява интерес към околната обстановка. Всичко постепенно се възстановява освен спомените за миналото. Всякакви опити да ги събудят остават без резултат. Обясняват му, че е имал тежка мозъчна травма и тя е причина за пълната амнезия. Той го приема. Минава още време и болничната обстановка започва да го подтиска.

Възниква въпросът: какво да го правят? По документите той е преподавател във висше учебно заведение, но сам разбирате, че не може да става и дума вече за никакви професионални познания в тази област. От журналиста в него също нищо не е останало. Отново да се учи? Още е рано да се мисли за това. Да го пенсионира по инвалидност – сам

разбирате какво би означавало за него. Освен това би се прекъснал уникалният експеримент в най-решителната фаза. Трябва да му се даде възможност да се среща с хора, да ходи на театър, на кино, но през цялото време да бъде под наблюдението на специалисти. Забравих да спомена, че преподавателят е имал любима. Тя узнава за нещастния случай и за операцията и през цялото време моли да ѝ разрешат да го посещава. Дори се обръща към градския здравен отдел, но професорът категорично забранява всякакви посещения. В този етап това само би му навредило. Но сега положението е друго. Разрешават ѝ да го види. Той не може, естествено, да я познае, но появата на нов човек от недостъпния за него свят много го радва. Освен това тя определено му се харесва. Жената е красива и обаятелна.

Разрешават ѝ да го посещава всеки ден. Те дълго разговарят. Тя му разправя за неговия минал живот и на бедния човек дори му се струва, че започва да си припомня някои неща.

В края на краищата тя моли да ѝ разрешат да го вземе при себе си. Професорът се съгласява.

Всичко върви добре. Тя е напълно убедена, че взима при себе си изпадналия в беда любим човек. Материални затруднения не възникват: преподавателят имал спестявания, а клиниката може да му дава болнични листове дълго време. На него просто му е необходимо да промени обстановката. А що се отнася до моралния аспект в цялата тази история – смешно е да съжаляваш за дребните неприятности, след като си направил вече голямото зло. Още повече че двамата безспорно са щастливи. Остава само да се чака какво ще стане по-нататък.

За съжаление, по-нататък нещата не вървят добре. Дали действително у него започват да се събуждат някакви спомени или в подсъзнанието му е било останало нещо от миналия живот на журналиста, но тъй или иначе той започва да излиза от къщи и да стои с часове на стълбищната площадка пред апартамента, в който е живял по-рано журналистът. Възлюбената му, естествено, се тревожи. Дори се обръща за съвет към професора, но какво може той да ѝ каже? Явно, надвисва нещо неизбежно и в това положение едва ли е възможно нещо да се промени.

Най-сетне се случва неизбежното. Той среща жена си. Жената на журналиста.

Вече ви казах, че те много са се обичали. Любов! Колко тома са изписани за нея и все пак колко малко е изучена! По дяволите! – Той прекъсна разказа си и посегна към бутилката. – Да не бъдем чак толкова благочестиви! Още една глътка наистина няма да ви навреди. Нали сте,

тъй да се каже, под лекарски контрол.

– Откъде ви е известна цялата тази история? – запитах аз.

– Аз... – Той се запъна. – Викаха ме няколко пъти на консултация при този болен. Да продължа ли?

– Моля!

– Значи така. Той я вижда. Въздействието е зашеметяващо. Явно образът ѝ все пак е бил останал дълбоко в паметта му и онова, което той си обяснява като любов от пръв поглед, е чисто и просто подсъзнателна реакция.

– А тя?

– Какво тя? За нея той е съвсем чужд човек и очевидно не отговаря на нейния вкус, при това споменът за загиналия ѝ съпруг не е още заличен, така че тя просто не му обръща никакво внимание. Той започва да я преследва. Причаква я пред къщи, заговаря я в метрото, а ако един мъж е прекалено настойчив, то рано или късно... С една дума, всичко се развива според вечните и неотменими закони. Не я осъждайте. Тя е още съвсем млада жена, преживяваща тежко самотата. Освен това на нея ѝ се струва, че в настойчивия ѝ поклонник има нещо от човека, когото тя е обичала. Разбира се, не във външността. В характера, в начина на говорене, в десетки други дребни неща, които съставят индивидуалните черти.

– Ами другата, която го взе от клиниката, той какво, напуска ли я? – запитах аз.

– Там е работата, че не. Нея той също обича. Като жена дори тя повече му харесва. Когато описвате отношенията им, необходимо е да проявите много голям такт. Трябва да разберете психологията му. Това не е вулгарният любовен триъгълник. Това е... трудно е да се обясни... Както в него има двама човека, така и те двете... Не, не е същото! Поскоро – една жена в две същности, духовна и телесна. Точно така! За него двете се сливат в един образ, който вече не може да бъде разединен. Навярно специалистът би доловил в случая начало на психическо заболяване, но нима повечето литературни герои, строго погледнато, са психически здрави? Рогожин, княз Мишкин, Настася Филюювна, Разколников, Карамазови... Ох!

Той извади кутийката и глътна една таблетка. Изглеждаше зле, очите му блуждаеха, на челото му бе избила пот. Май ще трябва да си сменя с него ролите. Само това липсваше, сега аз да го успокоявам. Историята обаче много ме заинтересува. Бях почнал да се досещам накъде ще избие.

– Кажете – попитах, – вторият, преподавателят, какво е преподавал?

– Какво значение има?! Нека бъде физиология. Аз ви излагам сюжета, а вие...

– Продължавайте! – казах. – Сюжетът наистина е интересен.

– Добре! Стигнахме, значи, до тези две жени. Нито едната, нито другата не иска да се примири с положението. Двете са млади, хубави и по женски самолюбиви. Всяка смята, че той е неин. Разиграва се последното действие на трагедията, в която главните участници не знаят истинската си роля. Аз не случайно споменах, че при него става дума само за начало на психическо заболяване. Мозъкът си има защитни реакции в такива случаи. Когато положението стане непоносимо, често човекът се оттегля в свой, измислен свят, просто подменя реалността с измислица. Специалистите си имат специално название, но вие можете да използвате термина „умопобъркване“. Особен вид, когато човекът си представя, че е някой друг. Така че в края на вашия роман психиатрията не е изключена.

– Краят не е весел – казах. – Да си призная, очаквах друг край, а не да прекара живота си в лудницата.

– Защо целия си живот? – възрази той. – Медицината разполага с достатъчно средства за лекуване на подобни заболявания. Винаги може да бъде излекуван, трябва само да се премахне причината, а в случая това е най-трудното. Разбира се, за известно време болният може да бъде откъснат от конфликтната обстановка, но нали ви е ясно, че в случая то ще е само временна мярка. Рано или късно те пак ще се срещнат и всичко ще започне отново. Има и по-радикален метод – да се разправи на болния истината, та като знае причината на заболяването си, да се види някак отстрани. Възможно е дори и сам да почувствува нужда по-късно да го сподели с някого... Но колко е задимено тук!... Извинете... Не мога да издържа. Ще изляза в коридора.

Изчаках да затвори вратата, налях си половин чаша коняк и го изпих на един дъх, защото...

Как можах да не си спомня досега, че тази момчешка фигура, облечена в бяла престилка, и внимателните зеленикави очи с избелелите от слънцето мигли съм виждал в клиниката, когато ме учиха да говоря, и после, когато изпадах в унес...

Много неща взеха да ми се изясняват, много. И защо дисертацията, която бях започнал преди това, сега ми изглеждаше като китайски йероглифи, и обзелото ме изведнъж желание да пиша.

Впрочем сега всичко това вече отмина на втори план. Важно беше само едно – че жената е имала право да ме нарече свой мъж.

Останалото нямаше значение, дори и трите месеца, които ми предстояха да прекарам в санаториума за туберкулозни.

КРАЙ

© 1971 Иля Варшавски
© 1980 Цвета Пеева, превод от руски

Иля Варшавский
Сюжет для романа, 1971

Сканиране: Xesiona, 2008
Разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

Иля Варшавски. Тревожни симптоми няма
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980
Съставител: Димитър Пеев
Преводач: Цвета Пеева
Редактор: Гергана Калчева
Оформление: Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев
Илюстрация на корицата: Текла Алексиева
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Пламен Антонов
Коректор: Жулиета Койчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12520>]